

Herfstvakantierit naar het Sumava park en Praag.

Donderdag de 18e Oktober sta ik tegen 10:00 uur klaar om mijn beide reisgenoten te verwelkomen. Als eerste arriveert Benn op zijn R80, de motorfiets heeft in zijn bezit al zo'n 6000 testkilometers afgelegd en is nu klaar voor deze wat langere reis. Daarna horen we het geluid van nog een boxer en completeert Léon ons groepje met zijn R850R.

Met mijn R1150GS erbij roffelen dan 6 cilinders de straat uit. We zijn op weg, nu nog naamloos als groep maar daar wordt door anderen aan gewerkt, blijkt later. Ondanks het koude maar droge weer smelt de linker kofferriem van Benn's motor; die wordt vervangen en ook sjoeren we zijn topkoffer wat vaster. Dat komt goed uit als later een stokstijve grote zwarte hond op zijn dooie gemak te straat begint over te steken. Aanvankelijk denk ik nog dat hij (een 'zij' zal toch slimmer zijn) wel wacht tot we voorbij zijn. Ik rem toch wat harder dan gebruikelijk en mijn achterligger kan me nog maar net ontwijken. Later vertelt Benn inderdaad wat in het nauw te zijn gekomen.

Via Roermond rijden we richting Bonn, daar steken we de Rijn over en via kleinere wegen bereiken we onze eerste overnachtingplaats in Weilburg. We kiezen uit 2 naast elkaar gelegen hotels voor de beter uitzijnde variant. Geen slechte keuze blijkt al snel. De motoren kunnen prima gestald worden onder een afdak en de kamers zijn perfect. We besluiten daarop ter plekke te dineren en ook dat wordt een festijn, mede dankzij de serveerster met de mooie ogen (volgens een kunstkenner).

Na een (te) overvloedige maaltijd wordt het tijd de benen te strekken en gaan we het stadje verkennen. Een prachtig stadje met heel veel grote hoogteverschillen, een oud centrum compleet met kasteel en bijbehoren. Een groot aantal stenen leeuwen 'versieren' de straten en worden al snel omgedoopt tot de koninklijke familie. Zoals Benn al opmerkte toen we de afdaling vanaf ons hotel begonnen, 'dit moeten we straks weer omhoog', hij krijgt gelijk en ons rijpere clubje (wat leeftijd en vooral ervaring betreft) kreunt en zucht tijdens de terugtocht.

Gelukkig heeft het vooruitzicht van een whisky in de Ierse Club van het hotel een deel van de groep gemotiveerd de gang er enigszins in te houden. De klanken die we al eerder hoorden blijken afkomstig van een Irish/German duo dat niet onverdienstelijk er vrolijk op los tokkelt en zingt. Er zijn helaas te weinig gasten aanwezig om het echt gezellig te maken. We komen in contact met gast en assistent-zanger Johannes die 8 jaren een BMW reparatiebedrijf heeft gehad. Vrouw en dochterlief rijden ook motor maar dat kunnen we helaas niet zelf constateren. De R80 van Benn wordt tot de beste motor van onze selectie verklaard, daar gaat gewoon niets aan kapot, behalve de distributieketting, die moet je op tijd vervangen.

Later zal blijken dat hij ongelijk krijgt. Niet alleen op dat punt, ook zijn uitspraak dat alle Duitse recepten hetzelfde zijn (schnitzel, bratkartoffeln en salade-matsch) worden later steeds opnieuw gelogenstraft.

Een mooi meisje komt binnen, de multinationale band wordt gelijk hyperactief en zet een vrolijk nummer in. Johannes verknalt het door aan de band te verklappen dat zij slechts de serveerster met de mooie ogen is en niet zal blijven.

De BMW specialist speelt en zingt ook, verklapt hij ons, maar dat pas na een 6-tal Guinness halveliters. Zijn record staat naar eigen zeggen op 9 glazen en die avond is hij daar, volgens ons, niet ver vanaf als hij metterdaad de gitaar pakt en iets in de microfoon brult.

Geen echt succes, dat doet de Ierse bareigenaar veel beter, ook die speelt af en toe mee en dat doet ie heel goed. Toch wordt het een gezellige avond en nemen we met wat moeite afscheid van de pub en de ambiance.

Gereden afstand 278 km

Vrijdag de 19e zit ik als eerste aan het ontbijt en dat geeft me de gelegenheid wat met Tatiana te 'plauderen', zij blijkt geen 'Duitse' maar een prachtig product van een Kazachstaanse vader en Ukraiense moeder. Ik had het moeten zien natuurlijk. Tja, waren mijn reisgenoten eerder wakker geweest hadden ze ook kunnen meeluisteren naar haar relaas. Ze reageerde ook steeds zeer ad rem, b.v. Léon merkte op dat ze zulke mooie groene ogen had, ik vroeg daarop of dat misschien

gekleurde lenzen waren, toen zei ze met een triomfantelijk binnenlachje ' dan zou ik toch geen bril dragen'?

Gewoon prachtig! Behalve haar gedrag valt ook het ontbijt uitstekend in de smaak en we kunnen welgemutst onze tocht vervolgen. Er is meer bewolking en het blijft niet altijd droog. We rijden met een grote boog oostelijk om Frankfurt heen van noord naar zuid. We passeren herfstkleurrijke bossen met gouden vlekken, zien opvallend veel roofvogels, een dode steenmarter en een prachtig gekleurd oliespoor.

We passeren meerdere 'brauereien' maar een 'konditorei' vinden die aan onze verwachtingen lijkt te voldoen blijkt moeilijker. Uiteindelijk hebben we toch weer geluk want we landen bij een prima adresje. De bediening is ook weer uitstekend, een goedgevormde jongedame met lange zwarte haren en een bijzondere piercing door het tandvlees boven haar bovenste rij tanden.

Desgevraagd zegt ze dat het uitstekend bevalt. Haar 'vriend of echtgenoot' houdt ons argwanend in de gaten maar blijft professioneel vriendelijk.

Aan het eind van de middag, het is gewoon vroeg donker in dit seizoen op deze plek, zoeken we naar een nog bereikbare overnachtingsplek. Daarvoor kies ik algemeen voor een kleiner stadje op een kruising van meerdere wegen. Ik denk in zulke stadjes wat meer keuze uit hotels en restaurants te hebben en dat blijkt ook steeds weer zo te zijn.

Hoe kan het anders, na vandaag zoveel roofvogels gezien te hebben belanden we in hotel Adler in Tauberbischofsheim. De vriendelijk receptioniste hinkt wat, blijkt haar enkel verstuikt te hebben, en wijst ons een garagebox voor onze motoren toe.

Het restaurant in het hotel blijkt gesloten en dat noodzaakt ons om in het stadje op zoek te gaan. Het aanbevolen adres ligt heel mooi in iets dat op een kasteeltoren lijkt. We kunnen er echter niet naar binnen gluren en besluiten elders ons geluk te beproeven. Het stadje is middeleeuws donker, maar heel bijzonder en een bezoek waard.

Een mooie binnenstad in ook alweer een middeleeuws (wat is dat eigenlijk, ik heb het nooit zelf gezien) jasje gestoken. Heel harmonieus allemaal. Zo ook het dorpscafé waar we uiteindelijk binnenstappen. Er is wel een kaart maar het oudere echtpaar dat de zaak draait laat er geen twijfel over bestaan dat de verse 'kalbshaxe' veruit de beste keuze is. Dat wordt het dan ook 3-maal en dat was geen verkeerde voorlichting.

's Morgens weer een prima ontbijt aan de tafel gereserveerd voor de 'Gruppe Rave' (onze nieuwe naam nu). Een opnieuw hartelijke, en ditmaal zeker niet hinkende receptioniste. Ook dit adresje gaat in mijn bestand van goed bevallen onderkomens. Gereden afstand 249 km.

Zaterdag de 20e Elke morgen verrekenen we de uitgaven van de vorige dag en dat levert mij vandaag een fooi op van 0.333333 eurocent, bedankt Benn. De aantekeningen in mijn boekje worden wat minder, maar goed ook anders zou dit verhaal nog vervelender gaan worden. Ook het late vertrek van vandaag (10u30) draagt niet bij aan het meemaken van veel gebeurtenissen. Onderweg zien we een nieuwe toepassing voor afgedankte CD's. Ze hangen langs de berm om overstekend wild af te schrikken. Het lijkt mij slechts uitstel, als zo'n beest zijn geliefde of malser gras aan de andere kant van de weg denkt te vinden zal hij toch gaan. Ze zijn hierin zeer menselijk, of is het andersom.

Het is nog altijd koud met temperaturen tussen 0 en 8 graden, maar wel zonnig. Tegen het middaguur rijden we onder Würzburg een stadje aan de Main binnen en belanden we in een Italiaans ijscafé waar ze ook koffie met gebak serveren. Opnieuw treffen we het met de bediening, vermoedelijk bestaande uit moeder en dochter, beiden weer aangenaam in de omgang. Later zal Léon mij vertellen helemaal teruggekomen te zijn van zijn vooroordeel over onze oosterburen, ik wist dat (natuurlijk) al veel langer.

Als de avond dreigt te vallen rijden we 'Weiden in der Oberpfalz' binnen, het eerder beoogde Erbendorf kon ons niet overtuigen. We belanden in een chique hotel, gebouwd rondom de oude stadsmuur. De motoren vinden opnieuw een prima plekje, iets wat deze gehele reis steeds weer uitstekend geregeld wordt en daarom verder niet meer vermeldenswaard.

Onze 4-persoonskamer is uitstekend en voorzien van een ruime en luxe badkamer. Uiteraard is een camping goedkoper, maar gezien al het gemak en het steeds weer uitstekende ontbijt is de prijs voor een kamer in Duitsland relatief laag in verhouding tot een camping daar.

De stad is levendig, een groot en modern winkelgebied maar ook een prachtig oud plein, pal naast ons hotel. Na een rondwandeling door de stad besluiten we dan ook terug te keren naar dit plein en onze trek te gaan stillen de Ratskeller. De forel (Léon), de met spek in plaats van kaas gevulde Gordon-Blue (Benn) en de Tsjechiese goulash (eenvoudig als ik ben) gaan erin als de spreekwoordelijke koek. Dit voorafgegaan door een Schwiebel- en twee Steinpilzsuppen.

De temperatuur nadert het nulpunt als we 's avonds terugkeren naar onze, gelukkig behaaglijk warme, kamers. Vooralsnog niets om ons zorgen over te maken en voldaan vallen we in slaap. Gereden afstand 253 km.

Zondag de 21e. 's Morgens regent het echt. Bah, dat willen we niet, en dat bij deze temperaturen, of zou het toch plots warmer zijn geworden? Als we na het ontbijt buiten komen blijkt dat niet het geval, eerder lijkt het dat de regen overgaat in sneeuw.

Buiten de stad koersen we in zuidelijke richting, op weg naar de Tsjechische grens bij Zelezná om daar het Sumavapark (UNESCO Biosphere Reserve) in te duiken. Al gauw wordt het vrijwel droog en alsmat witter om ons heen, het heeft hier flink gesneeuwd de afgelopen nacht. Gelukkig zijn de wegen schoon, de zon piept tussen de wolken door en het uitzicht wordt alsmat mooier.

Eenmaal op grotere hoogte ligt er in het park tot aan 15 cm verse en schoon-witte verse sneeuw. Het vriest nu licht, de takken zijn zwaar van de sneeuwlast. Roofvogels zijn er nog steeds veel en ook zien we 2 reeën de weg oversteken, niet zover voor ons. We genieten van de prachtige natuur om ons heen, wel is het fris, vooral voor Benn die geen handvat verwarming heeft en te kampen krijgt met door kou stekende vingers.

Het door mij beoogde pension Rex, waar ik de vorige maand zo goed gegeten heb, lijken we niet te kunnen bereiken voordat het donker wordt. Vooral ook omdat er steeds meer sneeuw op de weg ligt, en we daardoor de beter berijdbare sporen moeilijker kunnen onderscheiden naarmate de schemering toeneemt, zoeken we een onderkomen in de herberg die we passeren.

Een ongelooflijk energieke tante, in korte broek en zomerblouse gaat met ons mee naar buiten in de vrieskou en wijst ons een deur waar onze motoren doorheen zouden passen om binnen gestald te kunnen worden. Wij betwijfelen of de deur breed genoeg is, temeer omdat er een haakse bocht en drempels vlak voor de ingang genomen moeten worden. Zij zegt echter dat er vaak motoren gestald worden en de onze toch niet groter kunnen zijn.

Ik beseft dat tegenspraak weinig zal uithalen, dus de koffers eraf en proberen maar. Nou, het lukt inderdaad, maar handig is iets anders. Aanvankelijk besluit Léon zijn motor maar buiten te laten staan, na intern overleg vindt hij dat toch zijn eer te na en probeert het ook, en met succes. Eruit wordt een ander verhaal maar dat zien we morgen wel weer. Benn is de verstandigste en laat de zijne maar buiten staan

De kamer is de simpelste tot nog toe, maar nog net geen teleurstelling. Wat zijn we inmiddels toch verwend geraakt. Het water voor de douche wordt aangedreven door een pomp en de druk varieert continue van vrijwel geen tot brandblus niveau. De watertemperatuur blijft desondanks wonderwel constant. De badkamerspiegel paste net niet onder de schuine wand en het afgesneden hoekje werd er maar opgelijmd. Geen afval en toch een designspiegel, zag er wel vernuftig uit.

De pikante rijst met toebehoren smaakt evenwel goed en mevrouw blijft ons vermaken met haar drukke gedoe. Benn heeft veel belangstelling voor haar tattoo, zal wel met de plaatsing te maken hebben gehad en voorspelt haar met geëigende middelen daartoe een zonnige toekomst met haar vriend die ze 's anderdaags in Praag gaat verwennen.

Het TV geluid mag desgevraagd wat minder en we kunnen elkaar weer verstaan, na achten loopt de eetzaal leeg en keert er enige rust terug. Mevrouw moet de boekhouding van de afgelopen periode nog doen en houdt zich nu ook gedeisd.

Na het avondeten besluiten Léon en ik nog naar het volgende dorp te wandelen. Het ligt een kilometer of 4 verderop, ondanks de bijna volle maan is de nacht toch donker. Telkens als er een (vracht)auto opdoemt haasten we ons naar de goede zijde van de weg en hopen we dat we niet overreden worden. Stom genoeg hebben we onze reflecterende hesjes in het hotel gelaten, net nu we deze feitelijk het best konden gebruiken. Onderweg passeren we nog een 'club' maar vinden deze toch een tikkeltje teveel op een fuik lijken. Er staan geen auto's van overige klanten en we voelen geen verleiding hier een kijkje te gaan nemen.

Terug in het hotel gekomen slaapt Benn al en wij volgen zijn voorbeeld. Gereden afstand 227 km.

Maandag de 22e. Het ontbijt gaat vergezeld van een hoeveelheid gevarieerd beleg waar we de hele week genoeg aan zouden hebben. Mevrouw komt pas later in peignoir de eetzaal binnen en Benn's belangstelling in haar verdwijnt plotsklaps. Meneer bedient ons echter voorbeeldig en zorgzaam. De jongedame die de taak van mevrouw de komende dagen moet gaan overnemen kan ons niet overhalen te treuzelen met ons ontbijt.

Dan de motoren maar eens uit de stalling proberen te krijgen, en jawel, wat erin kan blijkt er ook weer uit te kunnen. De koffers er weer aan en met het sportieve geluid uit de de knalpot van de R80 verwijderen we onszelf van deze plek.

Na zo'n 40 kilometer gereden te hebben krijg ik het mooie Vodni Nadrz Lipno in zicht. Aan dit meer ligt het oorspronkelijke beoogde pension. Mijn reisgenoten zijn uit zicht, ik stop en geniet van het uitzicht, daarbij denk ik terug aan de vorige maand. Ik voel me goed in CZ, nog altijd en vanaf de allereerste keer. Waar zou dat aan liggen?

Het maken van foto's duurt dit keer wel lang en ik keer terug. Beide motoren staan langs de weg geparkeerd en de berijders staan ernaar te kijken, hmm, is er iets interessants te zien? Nee, maar wel te horen! Bij draaiende motor en ingetrokken koppeling maakt Léon's motor een onheilspellend geluid. De verbinding tussen motor en achterwiel blijkt ook bij aangrijpende koppeling totaal verbroken. Ik kom al snel tot de conclusie, 'da's goed mis' en vermoed een defecte vertanding aan de koppelingsplaat.

De motoren staan ongelukkig geparkeerd en in een dal. Iets terug ligt een huis en Benn gaat vragen of we de motoren daar mogen parkeren voor verder onderzoek. Dat mag, maar er valt weinig te onderzoeken, behalve dan in hoeverre de ANWB iets kan regelen. Dat blijkt echter helemaal niets te zijn volgens hun hoog opgeleide computer die geen, voor ons gunstig, verband kan leggen tussen bestaande verzekeringen en opgegeven kentekens.

De bewoners van het huis blijken vakantiegangers te zijn, afkomstig uit NL en met 2 kinderen die een en ander wel interessant vinden. We waarderen enorm hun gastvrijheid, er wordt direct koffie gezet en we krijgen alle mogelijke hulp aangeboden. Goed geluk bij een ongeluk!

Uiteindelijk besluiten we met 2 motoren verder te gaan en Léon kruipt bij mij achterop. Met topkoffer is dat gemakkelijker gezegd gedaan maar het lukt. Voor vertrek had ik in een plotselinge ingeving mijn achterzadel gemonteerd, dit in tegenstelling tot mijn gewoonte, zou er dan toch iets als vooruitzien bestaan?

Ons voornemen bij het beoogde pension dan toch in elk geval koffie te gaan drinken mislukt. Het restaurant is gesloten in deze off-season periode, Wel kunnen we een kamer krijgen maar dat is veel te vroeg op de dag.

We rijden door naar Cesky Budejovice, een wat groter stadje en toch nog niet te ver weg van de defecte motor. Dit voor het geval we alsnog iets kunnen regelen en terug moeten. De stad omcirkelend vinden we nabij het centrum al snel het 2-ledige Bohemia hotel, een alweer uitstekende accommodatie.

We doorlopen de ontstane situatie nogmaals, maar blijven bij ons besluit door te gaan naar Praag waar we tevoren al kamers hebben geboekt voor 2 nachten. Het is nog vroeg en we lopen het centrum in. Het marktplein is verrassend ruim en mooi, galerijen met winkels aan alle zijden en zeer levendig. In een restaurant, achteraf door ons geclassificeerd als een 'klets mannencafé', eten we een salade.

Ondanks een vriendelijk en in het Nederlands gesproken 'smakelijke eten' van de ober werkt het gerecht daar zelf niet aan mee, ook stoort de overvloedig aanwezige rook ons. Dat vinden we niet prettig en al snel zijn we weer buiten. Een foutje dus, gelukkig de enige tijdens deze reis.

's Avonds treffen we het beter, na een drankje besluiten we te blijven eten in ons hotel. Het ruikt en oogt er goed. Na eerst aan een klein tafeltje te hebben gezeten komt er op tijd een grotere tafel vrij die direct en ongevraagd voor ons gereserveerd wordt. Prima service en het eten is ook perfect in orde.

Aan de tafel naast ons zit een uitgelaten gezelschap te eten en te drinken. Het zou ons weinig moeite hebben gekost ons daarbij aan te sluiten maar het lijkt ons niet verstandig gezien het uitbundige alcoholgebruik aan die tafel. Bovendien, beide dames hadden al voldoende mannelijk gezelschap.

Na de maaltijd doet er zich geen betere optie voor dan maar nog maar eens de stad in te wandelen. De Nederlands-sprekende ober had mij een 2-tal adressen gegeven voor vermaak. Een ervan ben ik al vergeten maar de andere vinden we wel.

Het blijkt een club waar de talrijk aanwezige dames zich (nu nog) vermaken met een biljartspel, kennelijk wachtend op een betere keu(ze). Daar willen we ons, een beetje spijtig vind ik het wel, niet voor lenen en we wandelen weer verder, toch richting bed maar dan wel alleen. Gereden afstand 246 km.

Dinsdag de 23e. Het regent volop, weliswaar is de sneeuw geheel verdwenen maar warm is het nog altijd niet. We rijden, vanwege de uitgevallen motor, nu een aangepaste route naar Praag waar we op tijd willen aankomen om vandaag al iets van de stad te zien. Bovendien is het weer er niet naar om rond te toeren en willen we het liefst zo gauw mogelijk weer een warme kamer ter beschikking hebben.

Bij een tankstation vinden we tevens een restaurantje en maken daar een langere pauze. We eten een warme maaltijd en drogen weer wat op. Het is aangenaam vertoeven maar buiten blijft het nat.

Eenmaal onderweg wordt het dichterbij Praag toch wat droger, en een tikkeltje warmer, wel 3 á 4 graden zelfs. Ik had tevoren een route uitgestippeld om zo gunstig mogelijk door de stad naar ons appartement in het centrum te geraken en dat verloopt redelijk.

Bij een stop voor een verkeerslicht begint Benn's motor een vreemd geluid te maken. Het lijkt verdacht veel op het eerder gehoorde geluid uit Léon's motor en we kijken elkaar vol ongeloof aan. Dat kan toch niet waar zijn? Echter het blijkt al snel dat de symptomen anders zijn en de conclusie is dat de startmotor spontaan inkomt zodra bij laag toerental de koppeling ingetrokken wordt.

Omdat we nog maar 3 km van ons hotel vandaan zijn besluiten we toch maar te proberen dit doel te bereiken. Dat lukt en we nemen onze intrek in een wel heel geriefelijk onderkomen. Een van de meerdere appartementen in een groot herenhuis aan een mooie straat in het oude 'wijngaard' gedeelte van Praag (Vinohrady), heel kort bij het toeristische centrum.

We hebben een grote woonkamer met keuken, daarin een grote slaapbank, eettafel, salontafel. Voorts een ruime kamer met 2 eenpersoonsbedden en 1 ruime kamer met 1 tweepersoonsbed. Daarbij een grote en luxe badkamer met allerhande spelerei en nog een 2e toilet in een aparte ruimte. Het geheel heeft een eigen CV installatie met thermostaat. Fantastisch !

Enige zorg, de overijverige startmotor van de R80, maar ik hoop dat deze na een droogperiode vanzelf geneest. Ik adviseer iedereen dan ook daar voorlopig geen zorgen over te hebben en eerst maar eens te ontspannen, na alle emoties van de afgelopen dagen wel verdiend, dunkt mij. Gereden afstand 186 km.

Dinsdag de 23e en Woensdag de 24e. Praag wordt voor iedereen een bijzondere belevenis en naast het Sumavapark een hoogtepunt van deze reis. Na 2 nachten nemen we met enige weemoed afscheid van de stad en ons appartement. De muzikanten nabij de Karelsbrug, de gebouwen, het Orloj, het paleis, de Vltava en de vele toeristen drukken een stempel op deze stad. Voor mij betekende het vooral een zeer plezierig terugzien van een bekende die ik ontmoette tijdens de vorige tocht door CZ.

Donderdag de 25e. De rust heeft de startmotor van de R80 genezen en opnieuw in de regen rijden we, om zo weinig mogelijk stadsverkeer mee te maken, in noordelijke richting de stad uit. Daarna buigen we af naar het noordwesten om via Chomutov de grens naar Duitsland over te steken.

Het wordt alsmaar mistiger en daarmee dringt de kou zich op. Direct na de grens stappen we de Erztube binnen. Hier brandt een warme houtkachel en we bestellen een warme maaltijd. Dat doet goed en vol verse energie gaan we weer de kou in. Aanvankelijk rijden we nog op grotere hoogten door het Erzgebirge, naarmate we daarna afdalen wordt het een tikkeltje warmer.

Eenmaal in Thüringen aangekomen kan het 'Zur Linde' ons overtuigen het vandaag voor gezien te houden. De hoteleigenaar komt met een trechter waarmee Benn wat gemakkelijker olie bijvult. Ook ik doe er een 250cc bij en Léon hoeft zich niet druk te maken over dit soort zaken.

Het hotel ligt nogal verlaten en we verwachten niet elders iets te eten te kunnen bemachtigen. In de eetzaal aangekomen worden we bediend door een sterk gebruikte dame, zojuist teruggekeerd van een zonzakantie, en helemaal niet te spreken over de afgelopen zomer in de Heimat. Het eten is opnieuw gewoon helemaal goed, er blijft op dat gebied weinig te wensen over. Die avond kan ik de gemiste slaapuren in Praag deels compenseren. Gereden afstand 259 km.

Vrijdag de 26e. Die morgen word ik gewekt door mijn mobiele telefoon. Wake-up call door Benn's service, ik denk 'hij wil naar huis!' De straten zijn nat maar de regen valt mee. Het wordt steeds warmer als we meer westwaarts komen.

Vorbij Eisenach nemen we een lunchpauze in het Sonnenhausel. Ik zie het huisje vrij laat liggen maar met wat harder afremmen lukt het nog net de inrit te pakken. Er staan enige auto's geparkeerd en het ziet er veelbelovend uit. De gezellige binnensfeer bevestigt ons vermoeden, en de vrouw des huizes maakt het helemaal waar. Weer erg gezellig en goed gegeten, het lijkt onderhand wel een restauranten onderzoek in plaats van een motorrit. Toch is dit aspect voor ons nu belangrijk geworden.

Tegen donker blijken we zover gevorderd (Dortmund) dat het niet meer lonend is nogmaals een rustplaats voor de nacht op te zoeken. We besluiten een langere pauze te maken waarbij ondertussen het weekend verkeer wat bedaren kan, Daarna kiezen we de snelweg voor onze laatste kilometers en laatste pauzeplaats.

Voor Eindhoven verlaat ik de snelweg om Léon thuis te brengen en Benn rijdt door naar zijn eigen plekje.

Tegen 10h30 kom ik ook thuis aan en blijft er een vol weekend over om dit te vieren.

De motorpech en het te koude weer waren degelijke tegenvallers, desondanks heb ik veelvuldig genoten van deze tocht en zie ik uit naar alweer een herhaling die zeker in mijn programma komt.

En dan heeft deze rit nog een staartje:

Donderdag de 1e november vertrekken Léon en ik opnieuw richting CZ. Ditmaal met auto voorzien van een motoraanhanger. Nu is het wel prachtig weer en we genieten van de mooie herfstkleuren in de zon. We wisselen de snelweg af met kleinere wegen. Vrijdagmiddag bereiken we de plaats waar we de motor achtergelaten hebben. Deze staat er zorgzaam afgedekt onder een doek op ons te wachten. Dat is een opluchting en na het opladen en vastsjorren beginnen we de terugtocht. Zaterdagavond, en na 2 hotel overnachtingen, zijn we alweer thuis ondanks deze dag een ongewild stilstaan van 4,5 uur op de snelweg.

Tony.